

JULIJANA ADAMOVIĆ

**DIVLJE
GUSKE**

■ Laguna ■

Copyright © Julijana Adamović, 2018.
Copyright © ovog izdanja 2019, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

**DIVLJE
GUSKE**

Nema veze što je bio dobar

„Vragovi“, prosikće Baba i povuče nas s kaljave ceste. Ostala djeca okamenjena čekaju da opasnost prođe.

Kad nas Baba odvuče, nastavit će se igrati kao da se ništa nije dogodilo. Njima otac nije na samrti.

Nas dvije smo se pokorile sili. Iza uskovitlanih skuta letimo kao lopta kojom smo se do maločas igrale. Kad Baba dašćući na trenutak zastane, plutamo zrakom. Čini nam se da će nas tako soptava usisati u nozdrve.

„Boli nas“, ječimo užarenih zapešća.

Ali ona ne mari i grabi dalje. Stiskom nas pretvori u lebdeće mjehure koji će nas potom, duboko u noć – podaviti.

„Kako vas nije stid?“, pita kad stignemo nadomak kuće.

Mi šutimo. Ne pravdašimo. To je zato što ne znamo ima li nam takva razjarena još što reći, prije nego joj priznamo kako nas je ipak sram. Jer, ako nas do maloprije nije bilo i bezbrižno smo bacale loptu u nebesa, sad u njezinim šakama jest, pa smo se pokunjile.

Baba to vidi. Stisak popušta i miče ruke s nas, ljubi nas znojno i ljepljivo, ali ovaj put propustimo dlanom protrljati obraze. Nije prilika. Mada, da smo i obrisale slinu, ne bi ništa primijetila. Ona je već u drugim brigama: popravlja maramu trpajući nazad sjedinu što je u svem tom potezanju i bijesu izvirila ispod ruba, pa joj se pramenovi kose pod prstima otimaju kao zmiје pod štapom. Tek što jedan čuperak gurne, drugi joj se zapetlja oko prsta i promigolji van. Kad se napokon uredi, dalje se probija kroz gužvu. Sklanjaju joj se s puta brže nego bolničarima koji su časak prije na nosilima iznijeli našeg oca. Mi trčkamo za njom.

Ispred kuće je još uvijek gomila svijeta. U dvoru su i na ganjku, vise s bedema, trešnje i svega što postoji na kući i oko nje. Vire kroz prozore i staklena okna na vratima. Oči im ispale. Mnoge od njih ne poznajemo jer rijetko idemo na drugi kraj sela.

Tako je s ljudima u dvorištu bilo i kad je umro Kuzmo, a nama na sprovodu curila krv. Iz nosnica se slijevalo po novim sandalama. I poslije, u crkvi, ta gužva, miris kandila i zumbula natrpanih u podnožju lijesa, znojna ljudska tijela nagurana u klupice, tjerali su na povraćanje. A možda nam je bilo mučno i zato što smo onaj dan, kad su Kuzmu odvezli u bolnicu, iz skrovišta pod kladama ispred njihove kuće izvukle njegov najljepši kliker. Zapravo, ukrale ga.

Na tim smo balvanima ponekad sjedile i gledale kako dječaci igraju odbijanca. Smrknuti, preplanuli od sunca, šakom bi udarali po zemlji i sočno pljunuli svaki put kad kliker završi gdje ne treba. Ponekad bi nam se tako divlji beljili i vrtjeli prstom po čelu – da smo lude, bacali kamenčiće i mrškali nas, jer im donosimo nesreću.

Kuzmo ne bi dao da nas potjeraju.

„Pustite ih na miru!“, zagalamio bi i oni bi nas pustili. Gledali bi nas kao da smo prljave ili će od nas dobiti temperaturu, ali bi nas ipak pustili.

Onda je Kuzmu ugrizao Gospodin. Naš tata je uzeo pušku i ubio pseto.

„Nema veze što je bio dobar. Više nije“, rekao je otac.

Kuzmina mama se naljutila na našeg tatu što je bez dopuštenja ubio njihovog vučjaka. Otac je rekao da njemu takvo dopuštenje ne treba, jer zna se što se događa sa psima koji grizu djecu. Da je ker bio i papin, zveknuo bi ga. I tako Kuzmina majka više nije razgovarala s našim roditeljima i nismo više od njih koješta posuđivali, a ni oni od nas. Nismo jedni drugima uopće zalazili u kuću. Više se nismo igrale ni s Kuzminom sestrom, ali smo njime i dalje bile podjednako očarane. On se nije ljutio na nas, ni zbog čega, pa ni zbog Gospodina. Volio nas je unatoč tome što je učinio naš otac i puštao da ga promatramo kako se natječe s ostalim dječacima, sve dok mu na usta nije udarila pjena i dok ga bolničari nisu iznijeli kroz gomilu radoznalih ljudi, a njega poslije vratili u limenom lijesu.

Stid. Stid i smrt vezane u čvor. Zauvijek. Nas još uvijek žari taj staklenac u džepu.

Kad uđemo u kuću, Baba nas postavi pred majku.

„Loptale su se na ulici“, kaže i isti tren zaboravi na nas.

„Jesi ljude ponudila rakijom?“, pita.

Mama ne odgovori ništa. Samo nas preuzme iz Babinih ruku, nešto mekše nego su tren prije jedna drugu ošinule pogledom, i odvede nas u prednju sobu. Tu nam upali

televizor. Možda će *Leptirica*, uplašimo se. Ali mama je već u kuhinji, skućenoj i zagušljivoj od tolikog svijeta, gdje Baba toči rakiju sebi i susjedima. Ne čuje nas.

Leptirice se bojimo. Užasno se bojimo. Jednu su noć mama i tata zaspali prije nas, a televizor je ostao upaljen. Poslije dnevnika se pojavio crni ekran i na njemu slova. Mi još nismo znale do kraja čitati, ali po njihovom broju i rasporedu, to je trebao biti film. F-I-L-M. Sigurno *Leptirica*. Da smo imale hrabrosti, dokopale bismo se stabilizatora i pritisnule prekidač. Ali nismo. Zurile smo iz kreveta u izvor užasa, u tamni ekran s bijelim slovima, iščekujući svaki čas da se na njemu pojavi *Leptirica* u dugoj bijeloj haljini, crne i raščupane kose, i podavi nas kao Lola piliće.

Pred mrak ostajemo same u kući. Tatu su odvezli, otišli su ljudi, a ni Baba više nije tu. Majka nas kupa. Opet ništa ne govori, a mi je ništa ne pitamo. Sretne smo jer je u kući mir i tišina. I zato što je ugasila televizor.

Usred noći tata kuca na vrata. Prvo potiho, a onda udara u njih cijelim dlanom. Do brave smo glavom, a on nas odozgo gleda kroz svjetlarnike. Gledamo i mi njega. Mršav je i žut kao voštanica, samo oko njega i u njemu ništa ne tinja. Mrtav je.

„Otvorite vrata“, kaže nam.

„Mrtav si! Ne možemo“, odgovaramo.

„Čujete što sam rekao, otvorite!“

Sad je otac već jako ljut. Drmusa bravu i ramenima tuče blizu okvira. Pokušava provaliti.

Mi guramo s druge strane. Ne damo mu da uđe. Ne može više kod nas jer je mrtav. Užas steže naše gole vratove svojim metalnim prstima.

Mama u prednjoj sobi i dalje spava.

A onda se otac posve izobliči i pretvori u mjehur. Postane veliki riblji mjehur, pa dobije još mjehur na prvom mjehuru. Pa onda još jedan i potom se provuče ispod vrata. Samo klizne ravno na nas, sad već posve okamenjene od straha.

U dvorištu cvili Lola. Mrtve smo.

Bolje da vas nisam rodila

Ujutro se budimo mokre do brade. Ukočene kao zaleđene ribe, odlažemo izlazak iz postelje. Grijemo se vlastitim tijelima, jer čim se jorgan otkrije, ošinut će nas studen i oštar miris odstajalog urina. Mjehur nas je pobijedio. Ali taj ćemo poraz još nekako preživjeti, jer što je obično smrzavanje u usporedbi s onim koje ćemo doživjeti nakon majčinog pogleda. „Opet ste se upišale“, reći će iscrpljeno.

Perilicu za rublje nemamo. Sve da otac zaradi toliko novca – uzalud, jer u kući nema česme. Nema je ni u dvorištu, već majka u limenim kantama vodu vuče preko ceste, s obližnjeg bunara. Onda postavi plehnato korito na zidić ganjka, visok taman da joj rub dosegne do pasa, i tako pere rublje. Ponekad joj, kad ode po novu kantu vode, istresemo ostatak deterdženta ravno u korito s rubljem koje se još uvijek namače. Znamo da će biti ljuta, ali to je jače od nas. Pjena koju napravimo mlateći šakama vrijedna je žrtve.

Kad se upiškimo, to je drugačije. Nema radosti igre koja smekša majčino razočarenje. Mjehurići su zabavni, slab mjehur ne.

Majka skida mokre plahte i iznosi madrac na zrak. I njezino lice je mokro. „Najbolje da ne vadim ruke iz korita“, kaže.

Nas dvije čujemo i neizgovoreno: „Bolje da vas nisam ni rodila.“

To majka možda prešućuje, ali toliko stišće usne da između nas i nje spušta tešku šutnju u kojoj ne možemo prepoznati ništa drugo osim: *Bolje da vas nisam rodila*. A da je dobre volje, da smo napravile nešto što je čini sretnom, rekla bi nam: „Da nisam rodila vas, bila bih užasno sama. Kao palac. Ćuk. Izgubljeni novčić na cesti. Potonula bih skroz.“

„Kako to palac može biti sam?“, pitale smo jednom majku.

„Lijepo“, odgovorila je. „Tu si. Sve vidiš, sve znaš, a ni s kim se u korijenu ne dodiruješ.“

Mi smo tu i ponekad je dodirujemo. Ponekad i ona nas. Kad nas oblači i kad je dobre volje. Ali, što dalje, nama se čini da smo ipak sve manje na ovom svijetu zato da majka ne bi bila sama. Naše postojanje, naše ruke i smijeh, ne mogu je predugo držati s glavom iznad vode. Nije to prava voda, ali kao da jest. Tako o njoj priča. Do brade joj je. Guši se. Trenutak, dva, dan, ali ne dulje, jer to što je vuče da potone jače je od naših malih života. Veće je od riječi koje možemo do kraja razumjeti.

Majka osobito potone kad se nas dvije vratimo od Babe i donesemo nešto u rukama.

„Opet vas je kupila“, kaže nam.

Mi baš i ne shvaćamo kako nas je kupila, kome je platila za to, ali znamo da smo učinile nešto loše. Zabrljale. Zato stvari koje nam Baba pakira „za poslije“, rješavamo na

druge načine. Zavučemo se u neki kutak na putu do kuće i natrpamo puna usta slatkiša pa poslije povraćamo ili ih skrivamo u šupi i po dvorištu, u nadi da ih neće pronaći i pojesti Lola.

Mama ne voli Babu. Ne voli ni to što Baba voli nas. Ipak, više od svega majka mrzi to što mi volimo Babu. Često joj se pokušavamo umiliti. Čvrsto obećamo da više ne volimo Babu ili da je od sutra nećemo voljeti, ali svaki put pokleknemo. Zbog toga nas boli trbuh. Mrak u koji se gurnemo, u kojem se ne dotičemo ni palčevima, ni prstima, užasan je.

Kad jako naljutimo mamu, zove nas Babinim imenom. Istisne s usana sve što bi moglo nalikovati na glas ili poljubac i okreće glavu od nas. Kažnjava najgore što može: šutnjom.

„Kate!“, to je sve što izrekne prije nego na nas baci teret bez pogleda i riječi.

Mi smo Katarine. Kate.

To stanje biti Kata manje boli u Babinoj kući – malenoj nabijači u kojoj širom miriše: juha na kraju šporeta, kruh u jajima, Babina kisela, ali topla koža. Tu ne moramo po mraku i zimi na vanjski zahod. Tu je sve naše.

U našoj kući je drugačije. Čišće je i prostranije, zidano ciglom, pa miševi ne mogu bušiti rupe u zidovima, ali nije skroz naše. I da otac kojim slučajem kupi tu kuću, ostalo bi tako.

Mama i tata se često svađaju.

Kad se nas dvije posvađamo, nazivamo se Katama. To je nešto najgore što možemo smisliti. Puno gore od udaranja po čelu i štipanja.

„Kata Lopata! Kata Lopata! Eto, to si ti!“ plazimo se pred ogledalom.

Jednom smo mami toliko jako bile Kate da je izgubila živce i izbacila Babu na ulicu. Ravno s ganjka, mršnula ju je van, a da ova nije uspjela zinuti, izbaciti iz sebe ni Faljen Isus, pa ni ono što s Isusom ima tako malo veze, a Babi je kao dobar dan.

Onda je tata izbacio mamu.

Sve je vrištalo, rušilo se. Mi smo žmirile. Nismo vidjele, ali smo i danas sigurne da su majčinim licem sijevale pljuske. Rastakalo se nebo ili smo mi plakale cijelu noć. I sutra cijeli dan. Plakale smo naglas, a onda utihnule. Grleći jedna drugu, odlučile smo plakati u sebi.

Možda smo se zbog toga upišale.

Kući često naraste trbuh

Netko je ukrao tatin tranzistor. Baba krivi majku, zato što ga noću ne unosi u kuću. Ostavlja ga na ganjku, ispod prozora, i da ga jučer netko nije ukrao, svejedno bi u njega ušla vlaga ili bi ga srušile mačke. Tako se ne čuvaju stvari. Mama krivi tatu, zato što je on taj koji ga uporno stavlja na vanjsku klupicu prozora zaključane sobe. Ne sluša ona radio i prijenose nogometnih utakmica. Nema vremena za mnogo važnije stvari u životu, pa ni nedjeljom. Mi oca donekle razumijemo. Nedjeljom prijepodne odlazi u lov, a popodne na ganjku sluša sport. To je samo njegov dan i tu mu je najzgodnije: stoličica, pepeljara i radio. Na zraku je, a opet ispod krova, gdje snažnije odzvanjaju glasovi komentatora, ali i njegov – kad Hajduk promaši ili zabije gol.

I mi smo tu, na dekici uz njegove noge, tihe kao groblje. Antena tranzistora je ništa za one koje narastu na našim glavama. Svaka vlas kose je tu da prikupi očevo disanje, kašljanje i sve do zadnje riječi koje on ne upućuje nama,

već nespretnim igračima iz radija, ali svejedno. Važna je svaka riječ, pa i ona od kojih bismo se, da je neka druga prilika, pribojavale i osjećale krive i loše. Kaže „jebem-ti“, galami, skida s neba krvava sunca. Skače sa stolice i u istom trenu pada nazad. Ružne riječi govori prilično glasno, ali one ne zvuče tako strašno kao kad nas dvije nešto zabrljamo ili je ljut na mamu. Ipak, nedjeljom popodne iza lova, sjedimo tako i mirne smo čak i kad tata luduje, tobože zabavljene lutkama Vesnom i Nadom. Njihova su imena već prije kupovine određena. Ispisana su krivudavim slovima na kartonskoj kutiji s plastičnim prozorčićem kroz koji se smiješe, pa nam je teško zvati ih drugačije osim Vesna ili Nada. Plavokose su, kapaka koji se pomiču gore-dolje i nekako debeljuškaste. Odjevene su u široke haljinice s čičkom na leđima ili u bijele bluze i plave suknje. Socijalističke, kaže mama. Mi ne znamo točno što je to, ali su nam zbog te okruglosti draže od žgoljavih barbika u uskim haljinama, koje iz Njemačke redovito šalje ona druga baka, mamina mama.

Kad tata sluša sport, na prostirci smo spokojne možda najviše zato što je on tada drugačiji – živ. Promatramo ga kako pali cigaretu i vuče je snažno, tako da ova u tri udaha izgori do žutog filtera. Sklupčane ispod njegovih nogu kao dvije site mačke, u oblacima koje često ispušta i kroz nos, razaznajemo koješta. Debele žene – salo im se previja preko rubova haljina, kipi na sve strane, a onda se žene istegnu ili pretvore u masne praporce. Iza njih tata dim uvuče još dublje, pa dođu pijani oblaci. Posrcu iznad naših glava, grebu nam gorkim prstima nos i oči. Iz čajnika bježi usključala voda. I planine tata ispuhuje. Puno planina.

Mi u selu nemamo planine. Samo ravno i tako do kraja. I nasip, ali se to ne računa. Planine gledamo na televiziji, u *Kapelskim kresovima*. I nekad se u snu penjemo na njih, ali uvijek padnemo. Odlomi se komad brda ispod nogu, prevrnemo se i otkotrljamo niz strminu. Uglavnom završimo u lokvi i mokrim plahtama.

Planine koje uvisoko ispuhuje otac ruše se pod našim prstima.

Ako umre, nedostajat će nam nogomet.

Baba i majka od ranog jutra traže tranzistor. Nema rupe u koju nisu zavirile. Čak je i Lolin brlog pretražen, ali ništa. U onom metežu, završio je ispod nečije jakne. Otac ga sigurno nije ponio sa sobom.

„Sto posto poštarev sin. Nema ko drugi“, kaže Baba.

„Kakvi su to ljudi? Ukrasti tranzistor čovjeku na samrti“, ogorčena je majka.

„Bosanci“, odgovara Baba. Majka se pravi da ne čuje.

Upravo nam je stražnjice oprala mlakom vodom i navukla na njih suhe gaće. Nas dvije same navlačimo ostalo. Izdajnička posteljina izbačena je pred vrata, s gumenom plahtom koja je odavno u sebe uvukla vonj urina i kao da se rastočila, pa sve manje uspijeva očuvati madrac. Sad već pišamo čitave bare.

Za koji tren, majka će uzeti kantu i dovući vodu s bunara, a onda zasukati rukave, da otjera svaki trag našeg velikog poraza. Do sljedeće prilike. Ali danas joj nećemo otežavati.

Brine nas taj tranzistor. Prozor na zaključanoj sobi nema zavjesu pa virimo kroz prašnjava stakla. Tu su vlasnici kuće u kojoj živimo otkako je majka nagovorila oca da ostavimo Babu nagurali stvari za koje nisu našli mjesta

u svom novom domu: okvire kreveta s velikim uzglavljem, rasparene stolice, hrpe jastuka, prekrivača i svakakve stare krame. I ono što nas najviše zanima, a do čega, unatoč silnoj želji, ne možemo: ogromnu papirnatu gusku. Gusku višu od nas dvije. Njezin vrat bi se, da joj se samo možemo primaknuti, uzdigao iznad naših glava. Uvjerene smo u to. Po prilici, dosegnuo bi do brade našem ocu, koji nije osobito visok čovjek, ali opet, daleko viši od nas. Ta božanstvena Guska koja usprkos bravama i pregradama čini dio našeg života, napravljena je od bijelog krep-papira, pa joj iz ove daljine čupavi trljci izgledaju kao pravcato perje. Oko vrata ima plavu vrpču, a dva su joj tamna oka usađena na prilično sitnoj glavi. Mama kaže da su to obični plastični gumbići, a nama se čine tako živi, prodorni, sveznajući. Ponekad nas te oči gledaju radoznalo i pune dragosti, a nekad zure u nas, gotovo neprijateljski. Ptica u toj sobi nema zraka.

Guska je zasigurno vidjela tko je ukrao tranzistor. Nije joj to moglo promaknuti unatoč vrevi, galami i sirenama kola hitne pomoći. Zatočena Guska ionako sve zna. Svojim urokljivim očima može vidjeti i što se nalazi na crtežima koje joj redovito guramo ispod zapečaćenih vrata.

„Zašto su Marcini zaključali tu sobu?“, pitamo mamu.

„Zato što misle da smo isti kao oni.“

„Kakvi to?“

„Neljudi koji će popljačkati tuđu sirotinju, samo da im se ukaže prilika.“

Mama ne zna da smo i nas dvije takve. Mi bismo Gusku ukrale, kao što smo i Kuzmi ukrale kliker. Ne smeta nas ni to što znamo kako bismo se poslije osjećale. Izvukle bismo je iz zatočeništva i prisvojile, samo da možemo.

„Koga su pokrali?“, pitamo majku, tek da zabašurimo vlastite pogane misli.

„Švabe“, kaže nam.

Švabe, to su ljudi kojih više nema. Više se ne zovu tako, već Nijemci, ali svejedno ih ovdje nema. Mama kaže da su prvo otišli oni, a onda naši besramni ljudi opet za njima, kao strizibube koje slijede trag odvučenog trupca. I njezina majka je otišla, ali to je drugo. Ona nije nikoga pokrala i mi to mami vjerujemo, iako tu drugu baku baš i ne volimo i pomalo je se plašimo.

Nekad su Nijemci živjeli u našoj kući, u kući pored i još nekim kućama u selu. U svakoj kući koja je stara, a velika. Znamo to zato što ih mama i tata zovu *švapske kuće*. Postoje i stare kuće koje su puno manje, njih je više i zovu se *šokačke*. I Baba ih tako zove. Kaže da se svaka šokačka kuća može lako prepoznati jer se do zabata kreči barem jednom godišnje, a cokla dva puta – pred Uskrs i pred kirbaj. I još doda da je ove druge kuće zadnji put okrečio Švabo. Ali, mi bismo te kuće prepoznale i bez krečenja, zato što su često grbave. Čerpić bježi, napije se pa kući često naraste trbuh, nekad i dva, a cigla se ne predaje tako lako. Trbuh kući naraste na širokom zidu bez vrata i prozora. Kuću postolareve udovice Amalije morali su poduprijeti stupovima, da joj se ne sruše strop i krov. Trbuh se napio vode i otvorio. Kroz rupu su zjapili kreveti i ormari, kao kosti neke oglodane životinje. Amalija je sjedila na krevetu prekrivenom najlonima i plakala. Ljudi su je s ulice gledali, kao da je kuća veliki blatnjavi televizor, a Amalija plače kao kad joj je umro debeli muž.

Vlaga s cigle runi žbuku. Položiš prst, a ona se mrvi pod noktima. Žbuka je gorka i hrusti pod zubima, ali stari zidovi su i dalje na okupu. Takve su švapske kuće.

„Naduvanci“, kaže Baba za Švabe i njihove kuće. „Lako je tako. Mi smo otkad je svita tu, al uvijek neko tuđi dođe i pentra nam se po grbači. Di su bili dok je ovo bila bara i močvara.“

Nemamo više močvaru, ali su ostali komarci. Piju nam krv i svrbe nas toliko da ponekad pred spavanje plaćemo. Stari ljudi se mlate vrbovim šibama, ali mi za to nemamo vremena. Oni stoje ispred kuća i čekaju komarce. Razgovaraju i udaraju se šibama po nogama, rukama i leđima.

„I bolje da ta vrata drže zaključana“, kaže nam majka za vrata na sobi. „Kad bi se kojim slučajem otvorila, na nas bi nagrnuti milijuni moljaca, stjenica i žohara. Baš kao što su Marcini i ostale poštenjačine nahrupili u kuće, gdje se na stolovima još pušio ručak. A krivi im Bosanci.“

Sad se Baba pravi da ne čuje mamu.

Nas dvije nacrtamo tatin tranzistor, pružimo flomasterom antenu da se utakmica bolje čuje, a potom dodamo i tatu. Malo smo razmišljale da mu na lice stavimo osmijeh, ali to onda ne bi bio on. Umorne od grijeha i skrivanja, odlučimo se danas za istinu. Usta mu zaravnimo, a u oči ne stavimo točkice. Učinimo to zato što je bolestan. Papir gurnemo ispod zaključanih vrata. „Ko je ukrao radio?“, na koncu kroz ključanicu doviknemo Guski, ali nam ova, kako smo i očekivale, ne odgovori ništa pa se okrenemo i izađemo na trijem.

Na žici se suše naše gaće, pidžama i plahte. Vjetar se njima poigrava, pretvarajući ih čas u utvare, čas u nervozne zmajeve. Kao da ih bole ruke naše majke, umorne i prstiju smežuranih od tolike vode.

Predvečer dođe doktor Nana i kaže da su zvali iz bolnice i javili da je otac operiran. To znači da će majka

sutra u posjet, a prije nego ode, Baba će nas odvesti na spavanje u svoju kuću. Ležat ćemo u njezinom krevetu i sanjati škripu i cviljenje šarki na vratima zaključane sobe. U trenutku kad Guska kroz odškrinuto krilo proturi svoj žuti kljun, srce će nam zalupati kao doboš kojim općinski redar utorkom daje vijesti na znanje.

Evo je, leti iznad čistih plahti. Mlati krilima, sve dok joj se ova, ošinuta snažnim vjetrom, ne raspadnu u more papirnih komadića. Paperje svuda oko nas. Mala pisma iz kojih, iako još nismo toliko vješte, jasno čitamo: TRANZISTOR JE UKRAO POŠTAREV SIN.

Naoblačilo se. Samo da ne udari kiša, pa da se Guska, sad već vjetrom dobroano očupana i sakata, posve ne rastopi. I da nam se opet ne dogodi „ono“.